

Dr hab. Michał Borodo, prof. uczelni
Katedra Językoznawstwa Angielskiego
Wydział Językoznawstwa, ul. Chodkiewicza 30
Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy

**Recenzja dorobku dr Pauliny Pietrzak
w związku z postępowaniem habilitacyjnym
w dziedzinie nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa**

1. Informacje o Habilitantce

Pani dr Paulina Pietrzak jest anglistką specjalizującą się w zagadnieniach dotyczących przekładu, związaną z Uniwersytetem Łódzkim od początku swojej pracy akademickiej, tj. od roku 2011, najpierw na stanowisku asystenta, a następnie adiunkta w Zakładzie Translatoryki i Glottodydaktyki w ramach Instytutu Anglistyki. Tytuł magistra filologii angielskiej dr Paulina Pietrzak uzyskała na Uniwersytecie Łódzkim w roku 2008 na podstawie pracy magisterskiej pt. „Projekt specjalistycznego dwujęzycznego słownika biologii”, a stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa na podstawie rozprawy pt. „Rozwijanie kompetencji językowej w procesie kształcenia tłumaczy” na tej samej uczelni w roku 2012. Refleksję na temat przekładu i kształcenia tłumaczy kontynuuje w zaprezentowanym dorobku oraz w przedłożonej rozprawie pt. *Metacognitive Translator Training. Focus on Personal Resources*.

2. Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Zgłoszona jako główne osiągnięcie naukowe publikacja książkowa liczy sobie 213 stron wraz z bibliografią i załącznikami i została wydana w 2022 roku przez znane londyńskie wydawnictwo Palgrave Macmillan w serii redagowanej przez prof. Margaret Rogers. Usytuowana w nurcie dydaktyki przekładu publikacja dotyczy metapoznawczych aspektów kształcenia tłumaczy i

jest próbą odpowiedzi na pytanie, jak kształtować rzeczywistość edukacyjną, w której funkcjonują studenci translatoryki. Autorka rozprawy proponuje podejście holistyczne, biorąc pod uwagę nie tylko kompetencje językowe, ale przede wszystkim aspekty psychologiczne i społeczne, a więc z jednej strony szereg umiejętności metapoznawczych, a z drugiej zmieniające się warunki rynkowe w sektorze tłumaczeniowym. W pierwszej części publikacji Habilitantka odwołuje się do literatury przedmiotu i opisuje pole badawcze w ramach translatoryki, jakim jest dydaktyka przekładu, a następnie przedstawia wyniki badań ankietowych oraz własne sugestie dotyczące kształcenia tłumaczy. Rozprawa proponuje wzmacnianie istotnych dla rozwoju osobistego „zasobów własnych” tłumaczy, czyli umiejętności pozajęzykowych, takich jak autorefleksja, samodoskonalenie, pogłębiona samoocena, autonomiczność, poczucie własnej wartości, poczucie własnej sprawczości i skuteczności. Jest to wartościowa, głęboko humanistyczna perspektywa, która koncentruje się na jednostce społecznej z jej psychologicznymi uwarunkowaniami, myślami, przeżyciami i emocjami, perspektywa, która, nie negując zasadniczej roli kompetencji językowych, zwraca na to, jak istotny jest „kapitał psychologiczny” tłumacza.

Rozdziały 2 i 3 pracy dotyczą kolejno zawodu tłumacza oraz kształcenia przyszłych tłumaczy. Rozdział 2 opisuje ewolucję dynamicznie rozwijającego się sektora tłumaczeniowego, omawia istotne kwalifikacje i wymagania względem tłumaczy. Habilitantka zwraca uwagę na powszechność wykorzystywania narzędzi CAT oraz automatyzację procesu tłumaczenia, analizuje regulacje prawne dotyczące wykonywania zawodu tłumacza w Polsce i Europie, omawia uwarunkowania rynku pracy, wymienia kompetencje tłumaczeniowe i zadania, za które odpowiadają tłumacze, zwracając uwagę na efektywną komunikację z klientem. Zaznacza, że kompetencje tłumaczy wykraczają poza umiejętności *stricte* językowe, a jako jedną z najistotniejszych cech wymienia umiejętność przystosowywania się do zmieniających się warunków na rynku pracy. Z kolei w rozdziale 3 Autorka proponuje refleksję na temat zmieniających się metod kształcenia tłumaczy. Wiele uwagi poświęca koncepcjom Dona Kiraly’ego, które są odpowiedzią na tradycyjny, hierarchiczny model kształcenia, gdzie centralną rolę odgrywa nauczyciel przekazujący wiedzę. Proponowaną alternatywą jest umieszczenie w centrum uwagi osoby uczącej się poprzez pozytywne wzmacnianie jej autonomii, kreatywności oraz poczucia kontroli i odpowiedzialności za proces edukacyjny. Jednym ze sposobów na wykształcanie i wzmacnianie tych cech jest kształcenie poprzez projekty, podczas których studenci biorą udział w wykonywaniu autentycznych tłumaczeń i

zadań dla autentycznych klientów na rynku tłumaczeniowym. Nauczyciel rezygnuje w takiej sytuacji z roli osoby odgórnie przekazującej wiedzę i przyjmuje rolę doradcy, eksperta i przewodnika, podczas gdy studenci otrzymują możliwość rozwijania umiejętności interpersonalnych i społecznych, zdobywając wiedzę nie tylko o tłumaczeniu jako o procesie językowym, ale również o tłumaczeniu jako świadczeniu usługi w ramach społeczności i grup zawodowych. Mniej istotny jest w tej sytuacji transfer wiedzy, bardziej znaczący „transfer odpowiedzialności” za proces edukacyjny na studentów, stymulowanie ich autonomii, kreatywności, inicjatywy i podkreślenie wagi uczenia się przez całe życie w odpowiedzi na zmieniające się i nieprzewidywalne wymagania sektora tłumaczeniowego.

Rozdziały 4, 5 i 6 rozprawy koncentrują się kolejno na omówieniu zagadnienia metapoznania, perspektywy psychologicznej oraz wartości pogłębionej refleksji nad własnymi doświadczeniami w kontekście zdobywania wiedzy tłumaczeniowej. Rozdział 4 wprowadza pojęcie metapoznania, podkreślając, jak istotne jest wzmacnianie u przyszłych tłumaczy samoświadomości oraz potrzeby i motywacji do ciągłego samorozwoju i otwartości na zmiany w trakcie procesu dydaktycznego, w którym nauczyciel przyjmuje partnerską rolę doradcy i przewodnika. Rozdział 5 koncentruje się na szeroko rozumianej psychologii tłumaczenia i aktywowaniu „zasobów własnych” tłumacza, a więc na wzmacnianiu przekonania o własnej sprawczości i skuteczności, pewności siebie i poczuciu własnej wartości, a także na emocjach, lękach i oczekiwaniach, wskazując na to, że mogą one mieć znaczący wpływ na rozwój zawodowy i osobisty. W tym skupionym na psychice podejściu nauczyciel jawi się jako psycholog i trener rozwoju osobistego, który zarządza i steruje emocjami, wzmacnia pewne cechy, inne pomaga zniwelować. Cytując Alberta Bandurę (s. 95), Habilitantka zaznacza: „ludzie kierują swoim życiem, kierując się przekonaniem o własnej skuteczności”. Jeśli zgodzimy się, że tak jest w istocie, to wymienione powyżej cechy rzeczywiście powinny znaleźć w orbicie zainteresowań pedagogów kształcących tłumaczy. Rozdział 6 z kolei podkreśla wartość pogłębionej samooceny i refleksji nad własnymi doświadczeniami oraz wartość wspólnej przestrzeni do otwartej i nieskrępowanej dyskusji o własnych doświadczeniach w procesie edukacyjnym. Przynosi to korzyści zarówno studentom, którzy mogą otwarcie mówić o własnych spostrzeżeniach i rozwijać umiejętność samodzielnego myślenia, jak i nauczycielom, którzy, zapraszając studentów do pytań i dyskusji, otrzymują cenną informację zwrotną, budując jednocześnie dialog i zaufanie pomiędzy wszystkimi uczestnikami procesu edukacyjnego.

Rozdział 7 stanowi omówienie badań ankietowych przeprowadzonych wśród 154 absolwentów studiów licencjackich specjalności tłumaczeniowej, którzy ukończyli studia na Uniwersytecie Łódzkim w latach 2012-2019. W ankiecie wzięło udział 154 absolwentów spośród 452 osób, do których została ona skierowana, a więc jedna trzecia (34 procent) ogólnej liczby potencjalnych respondentów (s.128). Autorka przedstawia w pierwszej kolejności metodologię oraz założenia i hipotezy badawcze. Jako najważniejsze cele wskazuje zbadanie zależności pomiędzy świadomością metapoznawczą a rozwojem zawodowym absolwentów translatoryki, wyborem określonej ścieżki kariery zawodowej, osiągnięciami akademickim, postrzeganiem własnej sprawczości i satysfakcją (lub jej brakiem) z osiągniętych sukcesów. W celu zbadania tych zależności Autorka formułuje sześć pytań i hipotez: (1) Czy istnieje korelacja pomiędzy brakiem zatrudnienia a świadomością metapoznawczą? (2) Czy istnieją różnice pomiędzy kobietami a mężczyznami w odniesieniu do rozwoju kariery i świadomości metapoznawczej? (3) Czy świadomość metapoznawcza jest statystycznie znacząco powiązana z poczuciem sukcesu? (4) Czy istnieje korelacja pomiędzy samoświadomością metapoznawczą a osiągnięciami akademickimi? (5) Czy istnieje korelacja pomiędzy samoświadomością metapoznawczą a motywacjami wyboru ścieżki kariery zawodowej? oraz (6) Czy istnieje korelacja między świadomością metapoznawczą a rozwojem kariery? Habilitantka stawia hipotezę, iż w przypadku pytań 1, 3, 5 i 6 odpowiedź będzie pozytywna, natomiast wynik negatywny zakłada w przypadku pytań 2 i 4. Ta ostatnia hipoteza, potwierdzona przez Autorkę badaniami statystycznymi, nadal jednak nieco zastanawia jako sama hipoteza – dlaczego bardziej rozwinięte zdolności metapoznawcze hipotetycznie nie miałyby przełożyć się na osiągnięcia akademickie i lepsze wyniki w nauce?

Dalsza część tego rozdziału to szczegółowa analiza wyników przeprowadzonej ankiety. W toku analizy czytelnik dowiaduje się, że wyniki badań w zdecydowanej większości potwierdzają hipotezy przedstawione na początku rozdziału 7. Autorka przytacza tu szereg danych statystycznych. Na przykład 76% absolwentów była w trakcie wypełniania kwestionariusza zatrudniona, z czego 43% jako tłumacze (s. 132). Jako powody braku zatrudnienia w chwili wypełniania ankiety respondenci wskazywali przede wszystkim dwa czynniki, a więc pandemię i kontynuację studiów (s. 134). Rozdział co do zasady zawiera omówienie danych, które pomagają lepiej zrozumieć sytuację absolwentów translatoryki oraz ich wybory życiowe po zakończeniu studiów. Jednocześnie niektóre z tych ustaleń nie są specjalnie zaskakujące. Przykładowo, nie jest zaskakujące to, że ankietowani, którzy przyznali,

że pracują lub planują pracować jako tłumacze, oceniają wpływ studiów tłumaczeniowych na wybór kariery zawodowej jako bardziej znaczący niż ci, którzy jako tłumacze nie pracują (s. 142). Podobnie niekoniecznie zaskakuje to, że osoby, które są dumne z siebie, wyżej oceniają swój sukces zawodowy i że większa satysfakcja zawodowa idzie w parze z większą satysfakcją życiową w ogóle (s. 161). Wydaje się, że nawet bez przeprowadzonych w tym zakresie badań przewidywalne byłoby to, że np. osoby, które wybrały aktualnie przez nich wykonywaną pracę, „ponieważ nie było lepszej oferty” na rynku pracy mają niższą samoocenę i samoświadomość, a z kolei osoby pracujące mają wyższą samoocenę i metapoznawczą świadomość od tych, które nie pracują (s. 176). Nie zaskakuje fakt, iż studenci z wyższą świadomością metapoznawczą wybrali specjalizację tłumaczeniową w sposób bardziej świadomy i że co do zasady osoby, które podejmują decyzje w sposób świadomy i celowy, są w stanie osiągnąć w życiu więcej (s. 177). Czy nie są to momentami dość oczywiste życiowe konstatacje?

Niekiedy czytelnik może odczuwać również pewien niedosyt w zakresie interpretacji niektórych danych ankietowych. Przykładowo Habilitantka wspomina o tym, że satysfakcja z życia prywatnego i społecznego była największa wśród osób, które nie wyjechały za granicę, z kolei najmniejszą satysfakcję odczuwały osoby, które wyjechały za granicę, ale już wróciły do Polski, natomiast te, które nie wyjechały do pracy za granicę miały największe poczucie dumy (s. 162). Dlaczego tak jest i co z tego wynika? Ciekaw byłbym interpretacji Autorki dotyczącej możliwych przyczyn takich odpowiedzi respondentów. Czy wiąże je z poczuciem braku perspektyw, rozczarowania lub sytuacją materialną respondentów skłaniającą do wyjazdów zagranicznych? Podobnie ciekaw byłbym interpretacji i refleksji na temat wspomnianego już wcześniej braku korelacji pomiędzy świadomością metapoznawczą a osiągnięciami akademickimi studentów (s. 165, 175). Na marginesie, mam wątpliwości dotyczące interpretacji fragmentu ankiety, w którym respondenci są poproszeni o ustosunkowanie się do stwierdzenia „I'm not very smart” [Nie jestem zbyt mądry/mądra], z czym nie zgadza się 82%, powiązanego ze stwierdzeniem „I feel I have little to be proud of” [Czuję, że mam niewiele powodów do dumy], z czym zgodziło się 69% respondentów. Trudno zgodzić się z oceną, iż to, „że 82% ankietowanych uznała, że jest mądra, a jednocześnie respondenci nie postrzegają tego jako powodu do dumy” jest rzeczą zaskakującą (s. 146). Odnoszę wrażenie, że stwierdzenie, do którego odnieśli się ankietowani, miało jednak inny wydźwięk – respondenci nie zgodzili się tu raczej z negatywnie nacechowanym stwierdzeniem potencjalnie ingerującym w ich poczucie własnej wartości. Jednocześnie odpowiedź

wskazująca na niewiele powodów do dumy mogła być potencjalnie wybrana ze względu na młody wiek, skromność, świadomość, że wiele jeszcze pozostaje do osiągnięcia w sferze życiowej i zawodowej.

Rozdziały 8 i 9 zawierają sugestie dotyczące kształcenia tłumaczy oraz podsumowanie. Habilitantka prezentuje propozycje ćwiczeń, strategii i metod mających na celu wzmocnienie świadomości metapoznawczej studentów i zarazem przyszłych tłumaczy. Zaproponowane metody opierają się na pobudzaniu do refleksji i krytycznego myślenia poprzez szereg pytań, które mogą zostać użyte przed, w trakcie oraz po zakończeniu procesu tłumaczenia. Autorka dzieli się refleksją natury ogólnej na temat kształtowania dobrych nawyków i psychiki tłumaczy. Jako że brak pewności siebie, obawa przed popełnieniem błędu i negatywne myślenie mogą działać demotywująco, pisze o potrzebie wzmocnienia niezależności, poczucia sprawczości i samoświadomości studentów. W ramach metapoznawczego podejścia do kształcenia tłumaczy studenci zachęceni są do krytycznej i pogłębionej analizy własnych ocen i myśli. Habilitantka ponownie podkreśla, że proponowany model edukacyjny nie koncentruje się wyłącznie na doskonaleniu umiejętności *stricte* językowych, ale aktywowaniu metapoznawczych zasobów własnych tłumaczy, co pozwoli im w przyszłości w świadomy sposób wybrać właściwą ścieżkę kariery zawodowej oraz lepiej funkcjonować i dostosowywać się do zmieniającego się sektora tłumaczeniowego.

Odnosząc się na koniec do kwestii językowych i technicznych, pragnę podkreślić, że Habilitantka posługuje się w pracy wysokiej klasy, neutralną stylistycznie, elegancką angielszczyzną akademicką. Podział na poszczególne rozdziały jest przejrzysty, a to, że każdy z nich kończy się osobną bibliografią, jest stałą strategią wydawniczą oficyny Palgrave Macmillan, która dotyczy wszystkich książek opublikowanych w serii i wiąże się z kwestiami marketingowymi i dystrybucyjnymi, na które Autorzy nie mają wpływu. Od strony edytorskiej pewnym wyzwaniem dla czytelnika są niektóre tabele (np. s. 155, 166), którym gdzieś, przy próbie przedstawienia tak dużej ilości danych, brakuje nieco przejrzystości. Dość skromnie prezentuje się indeks, w którym brakuje np. odniesień do często cytowanych w pracy Dona Kiraly'ego oraz Konrada Klimkowskiego, choć znajdują się tu odniesienia do rzadziej cytowanych Alberta Bandury czy Johna Flavella.

Reasumując, publikacja podejmuje ważny temat kształtowania istotnych dla rozwoju osobistego „zasobów własnych” tłumaczy, koncentrując się na jednostce z jej psychologicznymi i społecznymi uwarunkowaniami. Jest to głęboko humanistyczna

perspektywa, która podkreśla znaczenie „kapitału psychologicznego” tłumaczy w procesie kształcenia i późniejszej karierze zawodowej.

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego

Obok osiągnięcia naukowego stanowiącego podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, Habilitantka wykazała następujący dorobek naukowy po uzyskaniu stopnia doktora, czyli od roku 2012:

- dwanaście artykułów opublikowanych w liczących się międzynarodowych czasopismach naukowych, takich jak *Babel*, *Intralinea*, *Across Languages and Cultures*, *Translation and Interpreting Studies*, *Journal of Specialised Translation* oraz *New Voices in Translation Studies*.
- dziewięć rozdziałów opublikowanych w książkach pod redakcją
- jedna monografia dwuautorska opublikowana w 2021 roku przez wydawnictwo Routledge (wspólnie z Michałem Kornackim)
- samodzielna redakcja dwóch numerów specjalnych czasopism *Intralinea* oraz *Research in Language*
- współredakcja dwóch numerów specjalnych czasopism *New Voices in Translation Studies* oraz *Research in Language*
- współredakcja dwóch publikacji książkowych, które ukazały się nakładem wydawnictwa Peter Lang
- autorstwo 30 haseł w *Słowniku polskiej terminologii przekładoznawczej*

Jest to znaczący dorobek świadczący o dużej aktywności, pracowitości i potencjale naukowym Habilitantki.

Wśród wymienionych publikacji na uwagę zasługują m.in. artykuły na temat kompetencji tłumaczeniowych oraz umiejętności psychospołecznych i metapoznawczej świadomości tłumaczy (np. „Scaffolding students self-reflection in translator training” z 2019 r. oraz „The effects of student’s self-regulation on translation quality” z roku 2018), które poprzedzały i w sposób naturalny przygotowywały grunt pod publikację głównego osiągnięcia zgłoszonego przez Habilitantkę. Publikacje te zwracają uwagę na wartość i zasadność autorefleksji i samoregulujących mechanizmów w aktywności przekładowej wśród przyszłych uczestników rynku tłumaczeniowego. Wśród zainteresowań badawczych Habilitantki znajduje się również tłumaczenie tekstów specjalistycznych, a konkretnie tłumaczenie medyczne, w ramach którego dr Pietrzak poddała analizie cechy kompozycyjne i stylistyczne dokumentacji

medycznej na podstawie wypisów szpitalnych. Inny nurt badań Habilitantki koncentruje na zgłębianiu procesu tłumaczenia z wykorzystaniem protokołów głośnego myślenia i okulografii (np. „TPR as a window to what translators actually do: eye-tracking logfiles in the translation classroom”), a także wykorzystaniu technologii w praktyce tłumaczeniowej (monografia dwuautorska *Using CAT Tools in Freelance Translation. Insights from a Case Study*).

Ta ostatnia pozycja dotyczy wymagań wobec współczesnych tłumaczy oraz sposobów korzystania i zróżnicowanych postaw wobec narzędzi wspomagających proces tłumaczenia wśród uczestników rynku tłumaczeniowego. Jest to bardzo kompetentnie i przystępnie napisana publikacja książkowa porządkująca wiedzę w tym zakresie. Publikacja opisuje ewolucję technologiczną w sektorze tłumaczeniowym w odniesieniu do tłumaczenia maszynowego i narzędzi CAT, a następnie przedstawia dane zebrane wśród 141 profesjonalnych tłumaczy freelancerów z przynajmniej dziesięcioletnim stażem, z których część regularnie korzystała, a część była sceptyczna wobec narzędzi CAT. Publikacja wskazuje na przyczyny niechęci wśród części tłumaczy, do których należą m.in. trudności techniczne, obawy oraz brak przekonania co do efektywności narzędzi CAT, szczególnie w gronie nieco starszych tłumaczy. Badania te, jak zaznacza Autorka, pozwoliły na wysnucie szeregu wniosków odnośnie strategii, jakie mogliby zastosować w przyszłości producenci oprogramowania, oraz odnośnie kształcenia tłumaczy w rzeczywistości akademickiej, którą Habilitantka stara się na macierzystej uczelni aktywnie kształtować.

Wynikami swoich badań i dociekań dr Paulina Pietrzak chętnie dzieli się z innymi uczestnikami życia naukowego poza uczelnią macierzystą. Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitantka uczestniczyła z referatem w 21 konferencjach zarówno w Polsce, jak i za granicą, wygłaszała także wykłady i prelekcje na temat kształcenia oraz funkcjonowania tłumaczy m.in. w ramach Konsorcjum do Badań nad Edukacją Tłumaczy. Habilitantka jest aktywna na arenie międzynarodowej – odbyła szereg wyjazdów do ośrodków akademickich w Londynie, Wiedniu, Brukseli, Barcelonie i Pekinie, współpracuje także z ośrodkami w Szwajcarii i na Ukrainie. Od 2021 roku dr Paulina Pietrzak jest członkiem platformy badawczej TER (Translation – Education – Research), a od roku 2013 Konsorcjum do Badań nad Edukacją Tłumaczy (CTER – Consortium for Translation Education Research), w którego pracach bierze aktywny udział, uczestnicząc w sesjach dyskusyjnych i sympozjach. Od 2012 roku Habilitantka kilkakrotnie pełniła rolę kierownika konferencji na temat kształcenia tłumaczy na

Uniwersytecie Łódzkim oraz głównego organizatora i opiekuna naukowego, a także sekretarza naukowego oraz członka komitetu organizacyjnego szeregu kongresów i konferencji.

Pani dr Paulina Pietrzak funkcjonuje również aktywnie w międzynarodowym obiegu naukowym, pisząc wykonywane na zasadzie podwójnej anonimowości recenzje, oceniające artykuły zgłaszane do czasopism naukowych oraz tomów zbiorowych pod redakcją. Jeśli chodzi o dane naukometryczne, publikacje Habilitantki są obecne w bazie publikacji Scopus, Google Scholar i Web of Science. Google Scholar podaje łączną liczbę 121 cytowań oraz Indeks Hirscha 7 w momencie wszczęcia postępowania. Według przedłożonej dokumentacji w chwili wszczęcia postępowania liczba punktów MNiSW wynosiła 1043.

4. Ocena działalności organizacyjnej, dydaktycznej i popularyzatorskiej

Pani dr Paulina Pietrzak aktywnie angażuje się w międzynarodowe projekty, czego przykładem jest jej uczestnictwo w Europejskim Programie Studenckich Praktyk Zawodowych (EGPS – European Graduate Placement Scheme Project), realizowanym w ramach europejskiego projektu „Uczenie się przez całe życie” we współpracy m.in z uniwersytetami w Salford oraz Moguncji/Germersheim. Dbłość o rozwój studentów i praktyki zawodowe to zresztą jedna z istotniejszych form aktywności organizacyjnej Habilitantki – od 2015 roku sprawuje ona także opiekę nad praktykami zawodowymi studentów filologii angielskiej na Uniwersytecie Łódzkim oraz należy do Zespołu ds. Dydaktycznych Instytutu Anglistyki. Dr Paulina Pietrzak bierze także aktywny udział w warsztatach szkoleniowych skierowanych do studentów translatoryki macierzystej uczelni. W ramach działalności dydaktycznej prowadzi m.in. seminaria licencjackie, magisterskie i specjalizacyjne na temat tłumaczenia audiowizualnego oraz tłumaczenia tekstów specjalistycznych, jednocześnie recenzując prace licencjackie i magisterskie dotyczące przekładu. Pani Doktor pełniła funkcję kierownika studiów „Język angielski i zastosowania komputerowe” w latach 2012-2015 oraz była członkiem projektu „Students’ power – kompleksowy program rozwoju uczelni” w ramach konkursu Narodowego Centrum Badań i Rozwoju w latach 2019-2020, którego efektem było stworzenie praktycznych dwuletnich studiów magisterskich z zakresu translatoryki na Uniwersytecie Łódzkim. W 2014 roku Habilitantka była zaangażowana w opracowanie programu specjalności tłumaczeniowej na studiach magisterskich oraz w utworzenie Studiów Podyplomowych Tłumaczeń Specjalistycznych, gdzie odpowiadała za kwestie organizacyjne oraz przygotowanie programu tychże studiów.

5. Konkluzja

Konkludując ocenę poszczególnych elementów przedłożonego mi do oceny dorobku naukowego i akademickiego dr Pauliny Pietrzak, stwierdzam, że przedstawione osiągnięcia naukowe oraz recenzowany dorobek naukowy spełniają warunki do postawienia wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, dyscyplinie językoznawstwo.

Bydgoszcz, dn. 15 stycznia 2023 r.

dr hab. Michał Borodo, prof. uczelni